

РЕШЕНИЕ

№ 34664

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8928** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. Д. А., [дата на раждане], гражданка на Сирийска арабска република, чрез адв. Т. И. - САК, срещу Отказ за издаване на виза, издаден от съветник, консул А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция, с който на основание чл. 10, ал. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „Д“.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби, същият е необоснован, твърди се че административния акт не е издаден в предвидената от закона форма. Според жалбоподателя, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. В представени допълнително писмени бележки се цитира практика на ЕСПЧ и СЕС, както и на АССГ по сходни дела. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

Ответникът А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция, оспорва жалбата и изпраща административната преписка в цялост, не се явява на проведеното открито съдебно заседание. Главен специалист И. А., дирекция „КО“ на МВнР изпраща становище по делото

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 25.04.2025 г. К. Д. А., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 2569 от 18.03.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и 2 от ЗЧРБ е разрешено на А. А. Х. да се събере на територията на Република България със своята съпруга К. Д. А.; карта на чужденец с хуманитарен статут на А. А. Х., копие от свидетелство за семейно положение.

Издаден е оспореният Отказ от 01.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ от съветник, консул А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция. Като правно основание в отказа е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – в рамките на проведената съгласувателна процедура е налице информация, въз основа, на която може да се направи обоснован извод, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че съгласувателната процедура по заявлението на кандидата за виза е осъществена електронно и е налице отрицателно становище нея. Отрицателното становище е не, защото тя представлява заплахата за националната сигурност, а понеже не е установено на адреса, посочен като такъв, който ще обитава лицето – в [населено място], да е живяло някога лицето А. А. Х. или друг чужденец.

В получено писмо от Дирекция Миграция се сочи, че същата не участва в процедурата за национално консултиране по издаване на дългосрочни визи на основание решения за събиране на семействата от ДАБ при МС.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Липсват данни по делото за връчване на оспорения отказ, но същият е издаден на 01.08.2025 г., а жалбата е входирана в АССГ на 14.08.2025 г., поради което съдът счита, че е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, следователно същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от съветник, консул А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на генерален консул В. В. в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от

основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта (целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за неговото мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт, съответно кои са липсващите документи, които е следвало да бъдат представени в хода на адм. производство, за да се одобри заявлението за виза.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В разглеждания казус е безспорно, че К. Д. А. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

Страните не спорят, че кандидатът е член на семейството – съпруга на А. А. Х., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 2569 от 18.03.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга. Дължим е извод, че са налице предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата

виза тип „D“.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че целта на влизането на кандидата е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава. В административния акт не е посочено как е достигнато до този извод и с какви доказателства е подкрепен същия.

От представения отговор от ДАНС е видно, че за лицето К. Д. А. е налице отрицателно становище. Същото не е изготвено с този краен резултат, защото тя е заплаха за националната сигурност, а поради извършена проверка на адрес в [населено място], посочен като място на пребиваване на кандидатката за виза. С оглед на този факт, съдът намира, че не са налице предпоставки в условията на обвързана компетентност в конкретния случай, при които административният орган е длъжен да постанови отказ по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на К. Д..

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирано. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с интереса на членовете на това семейство, а именно да живеят заедно като по този начин реализират правото си на личен и на семеен живот по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на

заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, пар.1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказа за несъответен на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски. Такива се претендират съевременно в размер на 1000 лв. с представен в проведеното открито съдебно заседание по делото, договор за правна помощ, в който е посочено, че сумата е заплатена в брой при неговото подписване. Исканото адвокатското възнаграждение е в минимален размер по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Претендира се също така и сума в размер на 10 лв., представляваща държавна такса за образуване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. А., [дата на раждане] , гражданка на Сирийска арабска република, чрез адв. Т. И. - САК, Отказ за издаване на виза от 01.08.2025 г. по заявление № IST25011485V, издаден от съветник, консул А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция, с който на основание чл. 10, ал. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на К. Д. А., [дата на раждане] , гражданка на Сирийска арабска република, разноски в размер на 1010лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия:

